

ဟာသသရုပ်ဆောင်

နေကျဇော်

လူပြောများတဲ့လူပေါ်ကြီး

စာရေးသူ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်

ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ နေရဦးမယ်ဆိုတာ မသိရပေမဲ့ နေနေသ
ရွေ့ အထိတော့ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ အကုန်
လုပ်နေဦးမှာ ပါပဲ။ အဲဒါဟာ ပရိသတ်ကို ကျေးဇူးဆပ်တာပါပဲ ခင်ဗျာ။

‘အဖြစ်အပျက်’ တဲ့ ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် ‘အပျက်’ မဖြစ်ခင်မှာ အမှတ်
တရဖြစ်အောင် စုစည်း တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

* * *

မုဒိတာနိဒါန်း

ထိုခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်ရခြင်းမှာ သူငယ်ချင်း ကျော်ထူး အတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ ဟာသ သရုပ်ဆောင်များ စာရေးစေလိုခြင်းကို ရည်ညွှန်းပါသည်။ လူရွှင်တော်တိုင်းတွင် သူတို့ ၏ ကိုယ်ပိုင်ဖြတ်သန်းမှုများ စွာ ရှိကြပါသည်။ ထိုဖြတ်သန်းမှုများ ထဲတွင် ဘဝအမော၊ ပီတိ၊ ဒေါသ၊ ရင်တွင်း၌ ကျိတ်ခံစား၍ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြုံးပြ ရယ်မောခြင်း၊ နှလုံးသားတစ်ခြမ်း မီးလောင်မြိုက် ခံရခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာမှု နည်းပါးခြင်း တို့ ဖြင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို စိတ်ခံစားမှုကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ဟဒယ ဟာသမဂ္ဂဇင်းတွင် သူငယ်ချင်း ကျော်ထူး၏ ဝတ္ထုတိုများ လစဉ် ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးက လူရွှင်တော် ကိုချစ်စရာ၏ သရော်တော်တော် ပြုံးထွေထွေ စာများကို သဘောကျခဲ့ပါသည်။

ဥပမာ... သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အငြိမ်း၊ ဇာတ်သဘင် အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားပြနေခြင်း ကိုပင်ဖြစ်ကာ အခု သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ထူးက သူ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု ‘လူပြောများ တဲ့ လူပေါ ကြီး’ ဟာသလုံးချင်း အသစ်အတွက် ကျွန်တော့် အမှာ စာကို တောင်းခံသည်။ ကျွန်တော် ကြည်နူး ဝမ်းသာစွာ လက်ခံပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အမှာ စာ ဆိုတာကို ခုတစ်ကြိမ်ပဲ ရေးဖူးခြင်း ကို

သူငယ်ချင်းရေ...

မင်းဟာသဝတ္ထုအတွက် စာဖတ်သူ ပရိသတ်များကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံချက် ပေးချင်တာကတော့ ကျော်ထူးဟာ သူသိသလောက် သူ အမှတ်ရသလောက် စာပေကို ရိုးရိုးသားသား ရေးပြခြင်းပါ လို့။

သူငယ်ချင်းရေ...

မင်းလုံးချင်းကိုတော့...

လွင်မိုးကဗျာထဲက စကားလုံးကို ခေတ္တ ငှားသုံးရရင်တော့...

‘ရွှေ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နေမလောင်ဘူး’။

ကျော်ထူး ရွှေအစစ် ဖြစ်မှာ ပါ။

ဗေလူဝ

*

‘အမှာ စာ’ တဲ့ လား။

လွန်ခဲ့သော (၂) ရက် (၃) ရက်ခန့်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ခေါ်သော (ခေါ်ဆိုလျှင် ရနိုင်သော) ကိုကျော်ထူးဆီမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။ သူ့စာအုပ်တွင် အမှာ စာ ရေးခိုင်းသည် ။

‘အမှာ စာ’ ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည် ၊ ကြားဖူးသည် ၊ ဖတ်ဖူးသည် ။ သို့သော် တစ်ခါမှ မရေးဖူးခဲ့။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် စာရေးရမှာ ပျင်းသည် ။ စာဖတ်ရမှာ ပျင်းသည် ။ စာကျက်ရမှာ ပျင်းသည် ။ ထို့ကြောင့် စာမကျက်ရရင် ပြီးရော ဆိုကာ ကျွန်တော် ဝါသနာ ပါသော သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည် ။

စာကျက်ရမှာ ပျင်းပါသည် ဆိုခါမှ သရုပ်ဆောင် အလုပ်က ပိုဆိုးနေသည် ။ ချက်ချင်းကျက်၍ ချက်ချင်း အလွတ်ပြန်ပြောရသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဝါသနာပါသော အလုပ် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်မိသည် ။ ဤသည် မှ စ၍ (သို့) သရုပ်ဆောင်အလုပ်မှ စ၍ စာကျက်နည်းကို ကျွန်တော် သိသွားသည် ။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော် စာကျက်လျှင် အဖေနှင့် အမေ ကြားအောင်သာ အော်ဖတ်ခဲ့ သည် မှ လွဲ၍ ဦးနှောက်ထဲသို့ မရောက်ခဲ့။ အဓိပ္ပါယ်ကို မသိခဲ့။ စကားလုံးတွေကိုသာ အော်ကျက်မိသည် ။ ခုတော့ စာကျက်ပုံ၊ စာကျက်နည်းကို ကျွန်တော် သိသွားပြီ။ ဤသည် ကား သရုပ်ဆောင် အလုပ်မှ သင်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကို သိဖို့ လိုသည်။ ဘာကို ရည်ရွယ် သည် ကို သိဖို့ လိုသည်။ ခုနေ ကျောင်းပြန်တတ်၍ စာမေးပွဲ ဖြေရလျှင် ကျွန်တော် ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူး ထွက်နိုင်သည်။

ဟော... ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေသာ ကျွန်တော် ပြောနေမိပြန်သည်။ ကိုကျော်ထူး၏ အမှာ စာ လိုရင်းကား မရောက်သေး။ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အမှ စာ မရေးတတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုကျော်ထူးအား အားပေးစကားသာ ပြောချင်ပါသည်။

ယခု ကိုကျော်ထူး၏ တကယ့်ခံစားချက်များ ၊ ကိုကျော်ထူး၏ တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ သည် စာဖတ် ပရိသတ်များ အပေါ် စိတ်အာဟာရ (သို့) အသိတစ်ခု (သို့) လူ့ရွှင်တော် သရုပ်ဆောင် ပြောသော ဟာသရသ တစ်ခုခုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဟု မေးခဲ့လျှင် “ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ထူးသည် အနုပညာဝမ်းစာ ပြည့်ဝသော အနုပညာရှင် ဖြစ်သောကြောင့်” ဟု သာ ကျွန်တော် ယုံကြည်စွာ ပြောရလိမ့်မည်။

သံယောဇဉ်ဖြင့်...

သူငယ်ချင်း

မိတ်ဆွေ

ရန်ဖက်

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

သောက်ဖော်သောက်ဖက်

ပေါဖော်ပေါဖက်

*

‘အမှာ စာ’ မဟုတ်ပါ။

ရောင်းကောင်းအောင် ကြော်ငြာခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ထောက်ခံစာလည်း မဟုတ်ပါ။

ဆရာလုပ်ကာ အမှတ်ပေးခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ကပင် ကိုကျော်ထူးအား ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ပါသည် ။ လုပ်ငန်း သဘောအရ ပတ်သက် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော အချိန်များ အပြင် ဘော်ဒါ၊ အပေါင်းအသင်း၊ ညီအစ်ကို၊ သူငယ်ချင်းများ အဖြစ်လည်း ယနေ့တိုင် သွားရင်း လာရင်း၊ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း၊ သောက် စား ပျော်ပါးရင်း ကြားမှာ ပင် ကိုကျော်ထူး၏ ဒီစာအုပ်လေးတစ်အုပ် ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ ဆိုသောအခါ...

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင် အနုပညာသမားများ စာရေးအလွန်ပျင်းသည့်ကြားမှ ရှားရှားပါးပါး ထွက်လာသော တန်ဖိုးရှိသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည် ။

အဘယ့်ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိသော၊ ရိုးသားသော၊ ကြိုးစားသော၊ ဝမ်းစာပြည့်သော၊ ကူညီ ရိုင်းပင်းတတ်သော အနုပညာကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်တတ်သော ကိုကျော်ထူးတစ်ယောက် စာရေးပါသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိနိုင်သည့်အပြင် နှာခေါင်းပွပွ၊ ပုကွကွနှင့် ရယ်စရာ လူပြက်တစ်ယောက်၏ ခဲရာခဲဆစ် ဖြစ်တည်ခဲ့ရ

သော ရင်နင့်စရာများ စွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရသည့် ကျော်ထူး ၏ သန္ဓေတည်မှု နိဒါန်းအစမှ သည် ထိုသို့သော ခါးသီးဖွယ်ရာ နာကျင်မှုများကိုပင် တွန်း အားသဖွယ် အရှိန်ယူ၍ သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်ခိုင်ဖြင့် အနုပညာချစ်စိတ်ကို ဦးထိပ် ပန်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် တစ်ချိန်တွင် အစ ကောင်းကာ အနှောင်းသေချာခဲ့သော ‘ကျော်ထူး’ အဖြစ် မှတ်တိုင် သင်္ကေတလေးတစ်ခု ထူ၍ ရခဲ့ သူကို ဝမ်းသာဖွယ် ဖတ်ရှု မှတ်သားထားခဲ့ရသည် ကား...

သူငယ်ချင်း ကျော်ထူး ကောင်းရာ သုဂတိ လားပါစေ။

အဲ... မှားလို့ ။

ဆက်လက် အောင်မြင်ပါစေ။

မိုက်တီးရဲ့ ရိုက်ချက်

(၁၃၊ ၆၊ ၀၇)

*

ပီတိ၊ ပရိကံစကား

ကျွန်တော်က အညာကျေး မန္တလေးမှာ လူရွှင်တော် ကပါတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်စရာ စာပြောင် စာရွန်းကလေးတွေ (ဝါသနာအလျောက်) ရေးပါတယ်။ ‘သဘင်သည် တွေ စာမဖတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ ဘဝနှစ်ခုနဲ့ လူ ဆိုတော့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ကြည့်တဲ့ အခါ ည တစ်ညလုံး ပွဲက၊ မိုးလင်းတော့ အိပ်ရာဝင်၊ (ဒါတောင် ပွဲသိမ်း သိမ်းချင်း မအိပ်ရသေးဘူး) ၊ ညက... က ပြခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်တွေရဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြ၊ ပြုပြင်ကြ၊ ပြီးပြီ ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွား၊ အာလာပသ လ္လာပ ပြောကြနဲ့ ။ အနည်းဆုံး မနက် ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီမှ ခုတင်ပေါ် ကျောခင်းဖြစ်ကြတာချည်းပါပဲ။ နေ့ခင်း ထမင်း စားပြီးတာနဲ့ သီချင်းအစ၊ ပြဇာတ်အလယ်၊ နောက်ပိုင်းအဆုံး တီးလုံးတိုက်ကြ၊ ပြီးတော့ ခဏမှေး၊ ညစာ စား၊ မီးဆင်၊ ကခွင်ပေါ် ပြန်တက်...

မနက် ပွဲသိမ်းတော့...

ညကျတော့...

ဒီသံသရာကြီးထဲမှာ လည်ပြီးရင်း လည်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလွှာက သူငယ်ချင်းတွေ ပြင်ပစာပေကို မထိတွေ့ဖြစ်၊ မဖတ်ဖြစ်ကြတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အပြစ်မဆိုရက်ပါဘူး။ ခါနာကို ချစ်၊ ကဗျာကို ပစ်ရှာကြတာကိုး... နေ့။

ပြီးတော့ အခြေခံပညာ အားနည်းခဲ့ကြတယ်။ ဟိုးတုန်းက သေစာ ရှင်စာပေါ့။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ လေးတန်းအောင်ရင် ခုနစ်တန်းအောင်ရင် တော်ပြီ၊ အနုပညာလိုင်းဥစ္စာ... စာ ဒီလောက် မလိုပါဘူး၊ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ဖို့ ထက် ဆိုတတ် ကတတ်၊ သရုပ်ဆောင်တတ်ဖို့ ပဲ လိုတယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်...။ ဇာတ်စာတွေ (လေပြေထိုး၊ ဆိုင်းဆင့်၊ မင်းသမီးအခေါ်) တို့ တော့ အာဂုံဆောင်ကြရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ။ အရေးကြုံလို့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အချိန်ကလေး ဆွဲပေးပါ (သဘင်လိုတော့ ဝိုင်းထားပါဦးပေါ့) ဆိုရင် ‘စကားငတ်’ တဲ့ ပြဿနာ၊ ပြောစရာ အကြောင်းတရား ဆွဲရှားကုန်တဲ့ အခက်အခဲတွေ ကြုံကြရပြန်ရော။

အဘဇာတ်ဆရာ (အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်) ကို ကျွန်တော် ကြည်ညိုတယ်။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ သူ့ဇာတ်မှာ စာကြည့်တိုက်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့ ဆရာကို လခပေးပြီး ခေါ်ထားတယ်။ စာသင်ချိန်၊ စာဖတ်ချိန် သတ်မှတ်ပေးထားတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိက ဦးလှသန်း၊ ဆရာကြီး ရန်အောင်၊ ဆရာ ဦးလေးခန့် (မုံရွာ) စတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ပြီး မောင်မှူး၊ ပြည်သူ့စာဆို၊ ရာဇကုမ္မာ၊ လှည်းသားငါးရာ (ဝဏ္ဏပထ) လို ကဇာတ်ကြီးတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပါးခွင်ရဲ့ ပြက်လုံးတွေမှာ စာသံ၊ ပေသံတွေ လွှမ်းစပြုလာတယ်။ သဘင်သည် စာဖတ်စပြု လာပြီ။

ဘဒ္ဒေးမင်းသား (မြို့တော်သိန်းအောင်) လက်ထက်က ကျွန်တော် ပညာသင် လိုက်တော့ စာကြည့်တိုက်တင် မကတော့ဘူး။ မြို့တော် လက်ရေးမဂ္ဂဇင်းပါ ရှိနေပြီ။ စာတည်းအဖွဲ့ ရှိနေပြီ။ ဝါသနာရှင်တိုင်း ဝင်ရေးလို့ ရနေပြီ။ အားစိုက်ခွန်စိုက်လည်း ရေးခဲ့ကြပြီ။ သူ့စာကိုယ့်စာတင် မ

က ပြင်ပ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက စာ၊ ကဗျာ (အဲဒီတုန်းက... ရှုမဝ၊ မိုးဝေ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ နဲ့ စန္ဒာ မဂ္ဂဇင်း လောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ) တွေကို ခံစားကြ၊ ဖလှယ်ကြ၊ ဝေဖန်လာကြပြီ။

ရှေးခေတ် ‘ပုဂံပြည်’ လို၊ ‘ဖိုးမောင် လာပြီ’ လို ကဗျာ ကဇာတ်ကြီး တွေကို တပျော်တပါး ကရင်း ခုန်ရင်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရွတ်ဆို သီကျူးကြရင်း ‘သဘင်သည် စာချစ်စပြု လာပြီ’။

ကျောင်းပညာရေး ရင်ခွင်ကနေ အဲလို စာပေချစ်တဲ့ သဘင်ဖခင်ကြီး များ ရဲ့ အနုပညာ ရင်ခွင် တွေကို ကူးပြောင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်... (အဖေ ကျေးဇူးက အဓိကပေါ့လေ) တတေတေနဲ့ စာတွေ ရေးလာခဲ့တယ်။ ငွေ ရတု သက်တမ်းကို ကျော်နေပါပြီ။ သဘင်သူငယ်ချင်း စာရေးဖော် ဆိုလို့ ဝင်းနိုင် (အနုပညာ) ကြီး တစ်ယောက်ပဲ ကွက်ကျားကွက်ကျား ရှိရဲ့ ။

ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ တော့ လူရွှင်တော် သူငယ်ချင်းတွေ အားပါးတရ ရေးလာကြတာ တွေ့ရတော့ မုဒိတာပွား၊ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတုန်း ဗြုန်းဆို ကိုကျော်ထူးက ကောက်ရသလို သူ့စာတွေကို စာအုပ် ထုတ်မ ယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာဝမ်းမြောက် တင်ပေါက်ထလေသံနဲ့ ဇာတ်ဆန်ဆန် ကြော်ငြာလိုက်ချင် တာက...

“မိတ်ကလျာအများကို ဖိတ်စာပါးရင်း

စိတ်သဒ္ဓါတရားနဲ့ ခင်တွယ်စေဖို့ ...

သဘင်သည် စာရေးပါပြီခင်ဗျား”

ခင်မင်စွာနဲ့

ချစ်စရာ

ဇူလိုင်လ (၄) ရက်၊ ၂၀၀၇

